

Înserarea (Fragment dintr-un poem)

George Topârceanu

După culmi de piatră sură când își pleacă ncet mărirea,
Soarele sărută codrii unde doarme mânăstirea.
Între brazi feriți de vânturi, lângă zid de stâncă drept,
A durat-o-n vremuri grele domn viteaz și înțelept.

Sus, la turla care-apasă boltă grea de cărămidă,
Pe o lespede umbrită în privazul de firidă,
Slova veche, ocrotită de al vremii sfânt Visternic,
Spune leatul și domnia voievodului cucernic.

Umbra lui veghează parcă din bătrânele chilii
Prin despicătura neagră a ferestrelor pustii...
Dar acum încremenită poarta schitului rămâne,
Când coboară seara, nimeni n-o mai mișcă din țățâne.

Vremea-i macină cu-ncetul putregaiul sub zăbrele,
Pe veriga ruginită nu mai cad lacăte grele, -
Ci prielnic duhul păcii stăpânește-aici de veacuri...
Iar pe stâlpi cu zugrăveală, din înaltele cerdacuri,

Ca un semn de biruință râde veselă-n culori
Minunata strălucire a belșugului de flori.
Și-n amurgul serii calde munții Coziei s-arată
Cum își zugrăvesc pe ceruri muchea neagră și crestată, -

Tot mai roșii scad în zare luminoasele văpăi,
Vălul nopții se coboară tot mai negru peste văi...